
CZAPÁRY VERONIKA

KAFKA RÁJÖTT, HOGY ELTŰNT

Kafka egyik reggel arra ébredt, hogy elmúlt a rémálom. Nézegette a bogarakat és nem voltak meg. A szőrös lábak, bár idáig valószínűtlenül léteztek, de mégis léteztek, hiszen a ragyogó napsütésben nem látszottak. Kafka keresgélte őket, keresgette, de hiába. A szőrös és ocsmány lábak, mindazok, amik eddig rémálommal kecsegtették és nem adtak egyetlen nyugodt éjszakát sem, nem voltak meg.

Kafka furcsának találta mindezt. Ha eddig léteztek, most hogyan lehet az, hogy hirtelen eltűntek? Vagy nem látszanak? A sárga fény változtatott meg talán mindent, ami előtölte a szobát? A fény világított, és csak világított egyre, Kafka keresgélt és nem találta meg. Jó volt ebben a keresésben valami. Valami, ami eddig nem adatott meg. Valami, aminek a hiánya már nem fáj, aminek hiányának örülni kell, mégis olyan világosan látható, tapintható ki a hiány, a sárga hiány kétségbeesése, örömmel és fénnel tapogatható ki benne a csend.

Ahogy tapogatta Kafka, egyre jobban örült neki. A hiány, mint késő felhő elborította, és Kafka nagy analizáló lévén nem nyugodott bele a hiány gondolatába. Hogyan lehet az, hogy ami eddig létezett, már nincsen meg? A tapogatástól egyre sűrűbb lett a levegő a kietlen szobában és ott is, ahova mindig is behatolt a sárga fény, minden reggel.

Kafka jókedvűen ébredt. Milyen furcsa is jókedvűen ébredezni. A háttér, világosság, és a madarak idehallatszó beszéde, maga a lét, és az, hogy írhat, jókedvvel töltötte el. Jókedvvel töltötte el saját létezése.

Furcsa volt, hogy már nincsenek meg a szőrös lábak. A szobában. Hogy se az arcok, se a kezek nem fájnak, hogy nem kell félni, ha benyitnak egy undorító nagy szőrös bogárra. Hogy mindez elmúlt, és ismeretlen.

Hiába tapogatja ki és keresgéli a helyeit, vége. Furcsa, de egy napon vége lett. A fény elárasztotta a szobát. És Kafka csak csodálkozott. Hogyan lehet az, hogy vége és ő nem tett semmit sem ellene, sem mellette. Se azért, hogy legyen, se a végén, a legvégén, amikor a függöny legördült.

Kafka csak feküdt, feküdt, és a szobába egészen biztosan beáramlott a fény. A fény halkán és biztosan ismétlődött, ez jó érzéssel töltötte el nagyon. Magába szívta a lét arany színű ismétlődő tetemeit. Ezen a reggelen Kafka nem tett fel többé kérdéseket.

A fények az üvegdobozon mindig változatlan szenvedéllyel ragyogtak. A fények az üvegbe zárt létben még mindig változatlan szerelemmel égtek. Minden kristályosan vékonynak tűnt. Boldog volt, hogy van őszi reggel, boldogok voltak a fehérségbe öltözött fák, a lét és a lét elviselhe-

tetlensége. Milyen kristályosnak látszik itt minden és változatlanul fénylik azon a reggelen. A kristályfonatú lét zárja magába az ürességet. És Kafka, bár sokat gondolkodott ezen a mondaton, nem tartotta hiábavalónak.

Ezen a reggelen nem voltak meg a lábak. Úgy tűntek el, hogy csak megnyugtató hiányuk maradt és a furcsa örömet lehetett utánuk érezni. A lábak helyén megmaradtak a nyomok, egy idősebbnek látszó tudattalan ismétlődő nyomai. Igen, jól látszottak, de a nyomok helyén a boldogság üressége, egy megerőszkolt lelki félelem mozgott. Mi van, ha visszajönnek, tűnődött Kafka, miután kitöltötte reggeli kávéját és beszívta a megnyugtató szivar fűszere levegőjét.

Mi van, ha visszatérnek? És tudta, nem fognak. Nevetett egyet, vette a kabátját és kilépett az ajtón. Az ajtó sugárzott és a sugárzásban is volt valami megnyugtató. Neki csak annyi jutott, hogy írjon a félelemről, a bőrök megnyugtató üteméről és a testekről, amiken hullámoznak a csontok.

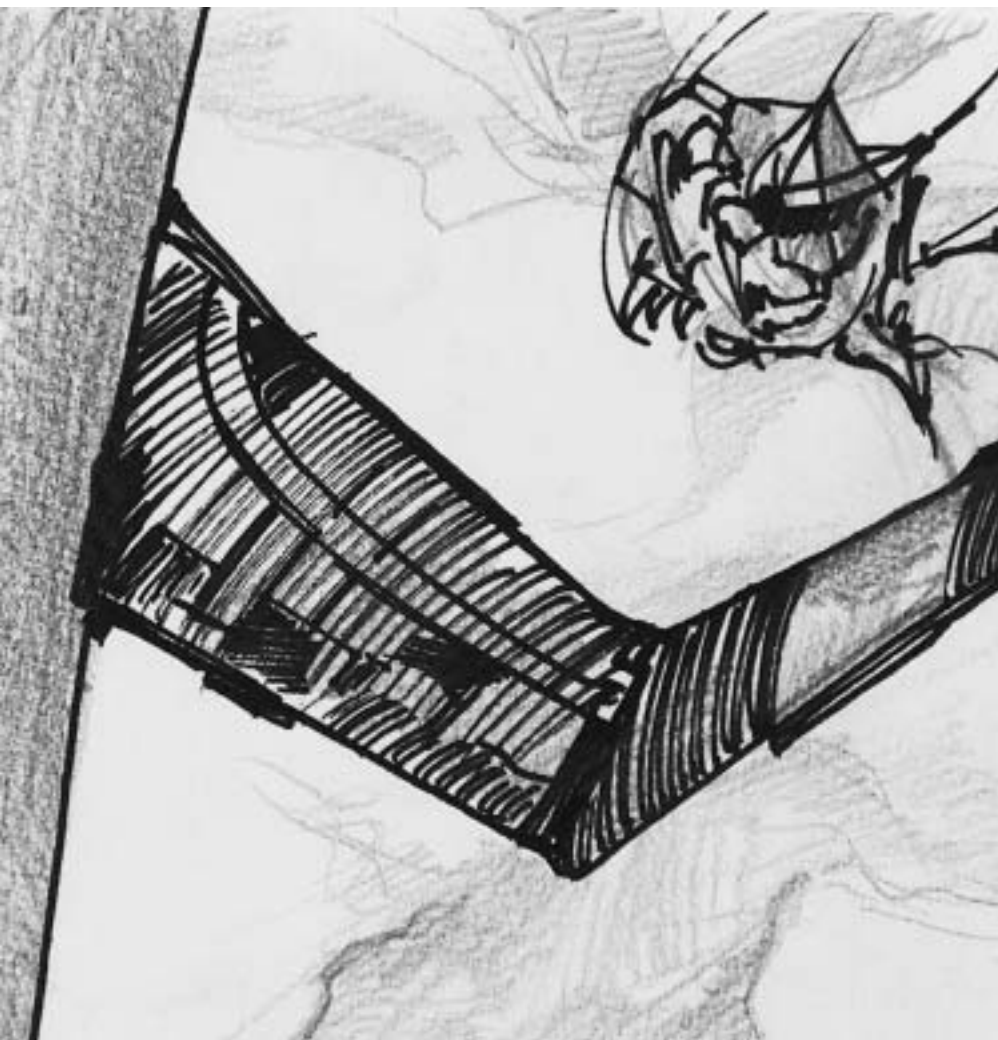
Kafka tudta, hogy most már befejezte. Most már megtett mindent és elmehet. Nem volt túl sok kérdése, hiszen a hajnal az üvegvirágokkal kirakott úton még mindig virágzott, a hajnal magába szívta az értelmetlen lét váltakozó fénylő tetemeit, a porokat egy évszázados kövön.

Kafka furcsának találta ezt a változást, de elfogadta, ahogyan elfogadta a szivar füstjét, az éjszaka szerelmét, a nappal és a sötétség váltakozását, elfogadta azt is, hogy véget ért. A sárga hajnal üvegesen nézett rá és ő boldog volt, hogy boldognak tudhatta mindezt. A sárga fénynek is, ami beáramlott a szobába, örülni tudott.

Nem volt több kérdése a történetekkel kapcsolatban.

Az arcok és nevek egy fénytelenebb létből aranyvirágokkal kövezték ki az utat, az utat, amely előtte kristályosodott ki. Fénylő és sérült tetemek által körülvett kövön minden kristály virágosan csillogott. Kafka egyedülállónak érezte azt a gondolatot, amikor egy kék üvegvirágos reggelen rájött, hogy őt is lehet szeretni. Igen, a nagy szőrös lábak mind eltűntek és Kafka egyedülállónak érezte ezt a gondolatot, amikor egy kék üvegvirágos reggelen rájött, hogy őt is lehet szeretni. Igen, a nagy szőrös lábak mind eltűntek és Kafkának be kellett ismernie, hogy olyan furcsán kietlen minden a tájon, és hogy ezt az élettörténetet még nem írta meg.

A szerelem furcsán átvilágított rajta, az energia, ami áthatotta, besugárzott fénytelen testébe és fehérséggel töltötte el. Még mindig a szőrös lábakra gondolt, és a szobára, amiben átváltozott. Ennek az emléke elkísérte, olyan volt, mint egy nagyon jó vicc. Átváltozás? Szőrös lábak,

és Kafka csak kacagott, kacagott és a nevetésében nem ismert magát.

Sötét, bezárt folyosók? A hivatalnokok elviselhetetlen magánya? Az édeskés éden, amiből ennem adatott? A tenger kékje, mely még mindig elárasztotta és magával ragadta egy pillanatra? És Kafka csak kacagott, kacagott.

Jó volt ez a nevetés. Csak egy-két oldal volt kinyomtatva.

A reggel kék üvegvirágos döbbenete áradt. Kafka boldog volt, hogy létezett, a lét magába szívta ezen a kétségbeesett hajnalon, hogy már nincsen több dolga, csak a létezés ébenfekete árnya. Kafka nevetett, csak kacagott és volt valami jó ebben az átlátszó testiségben.

Kafka furcsának találta mindezeket az eltűnéseket. Néha azt gondolta, hogy a csavarformájú lét játszik vele, vagy hogy egészen biztosan vissza fog térni. Várta már ezt a pillanatot. Fel volt rá készülve, hogy mit fog neki mondani, ha megint belemélyed rémálmai legtitkosabb bugyraiba és tönkreteszi aranyfonatú üvegvirágos hétköznapjait.

Különösek voltak ezen a reggelen a fények.

Kafka egyre csak azon vette észre magát, hogy számára is egyre, de egyre furcsább minden, de ez nem zavarja.

Kafka ekkor mindent cseppfolyós-nak és egyedülálló-nak gondolt. Minden jóságosan és áttetszően vonult át egymásba, a szerencsétlenségek közepette még mindig látszódtak a nyomok, egy-két sérülésnek a nyomai.

A vizes kék és egyedülálló fehérség elborította Kafkát, egy sebnak nevezhető gondolathoz képest még mindig az áttetsző fehérség volt az, ami rettenetre és ragyogásra készítette, az ódon, ócska, sárga falak, a kövek, amikkel a ház falai voltak kinyomtatva, mindez ragyogásra és a ragyogás néma szárnycsapásaira emlékeztette, ugrott egyet, kiugrott és nem zuhant le.

A fizika törvényeinek megváltozása, zuhanás az egyetlen szerencsétlen fehér pillanat előtti tájon, elvárásolta Kafkát, örült, örömmel töltötte el a reménytelenség gondolata is és a reménytelenségben lévő szerencsétlenség.

Kafka számára furcsa volt, hogy azon a reggelen nem ment tönkre semmi. Figyelgette, hátha megjelennek a kezek, de nem jelentek meg. Várta, hátha benyitnak, de nem nyitottak be. A szőrös lábakat is hiába keresgélte.

De belenyugodott. A lét jelentéktelennek tűnő semmisége elárasztotta. Kafka meglepőnek találta fényes reggeleken a színeket, szeretőjének barna bőrét, az árnyalatoakat és a fénytöréseket, a szerelem színeit, a világító fényt, ami az utcáról csak úgy árad be a szobába, az ébredéseket, amik ezen a reggelen nem a szőrös lábak voltak, hanem szeretőjének végtelen kék barna bőre, szeretője ébenfekete szeme, aki néha mintha szörnynek tűnt volna, de aztán újra sikeres lett az átváltozás.

Szeretőjének ébenfekete bőre emlékeztette az élvezetere, amit egymásnak adtak, az éjszaka és reggel hiába keresgélte a problémákat, a szőrös lábakat Kafka, nem találta meg. Szeretőjének mosolygása nem mulasztotta el a problémák jelentkezését, hanem valami más, belülről jövő mély hang volt az, mely a végét suttogta. A reggel, egy verőfényes kék reggel és a testek izzadt látványa, bőrnek ismerőssége, és az a látvány, mely arra készítette, hogy ismét és megint benne legyen, hogy bőrük egymáshoz érjen, egy újabb reggelen, szeretőjének barna bőre és az ő hófehér bőre, a szeretőjének testéből kiáradó energia elárasztotta és elröpítette, mindez új, és ismerős érzés volt Kafka számára. Az ismétlődő pillanatokban várta mindig, hogy jelentkezzenek a rettenet, a rémület jól ismert átkai, ám a jelenet a bolygóktól jól ismert és elhatárolható távolságokba, az univerzumokba és egy másik bolygóra röpítette.

Igen, szeretőjének testét, nyugodtan állíthatjuk, Kafka másik bolygónak érezte. Az egész tudatlan, mely egy testben nyert értelmet, mosolygásra fakasztotta, és a test is, mely oly csodálatosan égett, a test, mely végtelen és fehér gyönyört adott, a test, mely szerette és újra csak szerette a látványt.

Szeretőjének bársonyos teste elárasztotta Kafkát és egyedülállónak érezte azt a gondolatot, hogy erre a mondatra gondoljon.

Szeretőjének bársonyos bőre a reggel fényében elvarázsolta Kafkát. Bőrének bársonyossága a kivilágított hajnalokra emlékeztette, egy kivilágított hajnali sípályára. A melegség és szag, ami a bőrből áradt, belélegeztette Kafkával ezt a bársonyos melegséget és csak csókolni akarta örökké hajnalig ezt a bőrt, a bőrt, melyből egész tudatlanja kiáradt, az energia, ami áthatotta, csak úgy áradt, mintha egy másik bolygón lenne Kafka, olyan érzés volt.

Bőrének bársonyos melegsége elvarázsolta Kafkát. A bársonyos bőrből áradó energia gondolkodásra készítette és azt érezte vele, hogy bár a másik másikat nem találta meg, de mindig jó lenne vele lenni, bőrének bársonyos melegét, akár egy állatét, mindennap érezni, csak csókolni.

Ám, bármilyen egyedülállónak is érezte Kafka ezt a gondolatot, mégiscsak tudta, hogy ez egy kommersz gondolat.

Bőrének bársonyos melegére tudott gondolni, arra, ahogyan az állatok, ő is oda fog bújni hozzá, meleg teste engem simogat, gondolta Kafka, és tudta, hiába érzi egyedülállónak ezt a gondolatot, nem az.

Bár még mindig szeretőjének testére gondolt, a gyönyörű bársonyos barna bőrre és a végtelen melegségre, ami áradt belőle, arra, ahogyan szerette, az idő még nem telt le. A bőre az egyre táguló térben egyre gyönyörűbb lett és ő egyre odaadóbban adta magát az éjszakának. Kafka rájött, hogy eltűnt és furcsa volt erre ébredni egy hajnalon.

A világozás áttetsző tetemei mindig gyöngyökké formálták a kristályfonatú lét üvegnapjait. Már nem tudta, hányadszorra mondta el ugyanazt a létnek. Kafka csak sírt és zokogott, mintha nem lett volna elég üvegtetem az úton, mintha az üvegvirágos éjszaka nem létezett volna a

csöndben. Talán a fény változtatott meg mindent, amely áthatott a szobán? Ez a világításban másnyilvánok látszott. A csók az átjárók közötti felületen kristályvillogásra kész-tette, örült, hogy őt is lehet szeretni, hogy itt van, itt van vele, az ujjongás még ha nem is a szerelmi fájdalom csöndjéhez, de valami végső csendhez hasonlított, a gömbökkel kirakott éjszakában Kafka végre ujjongott, hogy véget ért a rémálom.

Kafka egyik reggel arra ébredt, hogy elmúlt a rémálom.

A fájdalom, a lét üvegtetemei ott porladoztak az úton. Kafka vizsgálgatta őket és nem voltak meg. Kafka bámulgatta ezeket az üvegtetemeteket és nem éledtek fel. Hiába volt minden. Szeretőjének végtelenített teste újra ismétlésre kényszerítette Kafkát. Azt hitte, ez egy egyedülálló gondolat, de tévedett. A vizes lét, a hullámok áramlása a testen, a kristályfonatú éjszaka kéksége számolásra kényszerítette, a rémálom kiszámolására. Ott volt ebben minden.

Meglehetősen vizes lét. És Kafka furcsának találta mindezt.